



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 109/2015-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Zdenkom Nováčekom, Brančská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom v konaní podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 CoKR 128/2014 zo 16. septembra 2014, za účasti obchodnej spoločnosti [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, Vajnorská 20, Bratislava, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Zdenkom Nováčekom, Brančská 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoKR 128/2014 zo 16. septembra 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v reštrukturalizačnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. R 9/2013 proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „spoločnosť“), ako dlžníkovi, v ktorom má sťažovateľ postavenie veriteľa, na schvaľovacej schôdzi veriteľov konanej 4. júla 2014 nebol prijatý reštrukturalizačný plán spoločnosti (dlžníka) z dôvodu neschválenia plánu skupinou veriteľov tvorenou Slovenskou republikou – Daňovým úradom Bratislava (ďalej len „daňový úrad“).

Spoločnosť (dlžník) 7. júla 2014 doručila okresnému súdu návrh, ktorým navrhla, aby okresný súd nahradil súhlas veriteľa (daňového úradu) s reštrukturalizačným plánom, potvrdil reštrukturalizačný plán a ukončil reštrukturalizačné konanie.

Sťažovateľ 15. júla 2014 doručil okresnému súdu *„Podnet na zamietnutie reštrukturalizačného plánu pre jeho podstatný rozpor so spoločným záujmom veriteľov – upozornenie na rozhodné skutočnosti“*.

Okresný súd uznesením č. k. 2 R 9/2013-1687 z 22. júla 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) reštrukturalizačný plán zamietol. V odôvodnení svojho uznesenia

okresný súd opísal priebeh reštrukturalizačného konania a výsledky hlasovania o reštrukturalizačnom pláne, spoločnosťou (dlžníkom) uvedené dôvody v jej návrhu doručenom okresnému súdu 7. júla 2014, ako aj skutočnosti uvedené v podnete sťažovateľa doručenom okresnému súdu 15. júla 2014, citoval vzťahujúcu sa zákonnú úpravu a dospel k záveru o splnení zákonných podmienok pre zamietnutie reštrukturalizačného plánu.

Krajský súd na odvolanie spoločnosti (dlžníka) napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu z 22. júla 2014 tak, že nahradil súhlas veriteľa (daňového úradu) s reštrukturalizačným plánom, potvrdil reštrukturalizačný plán a skončil reštrukturalizačné konanie spoločnosti (dlžníka).

Sťažovateľ namieta porušenie ním označených práv uznesením krajského súdu a v podstatnej časti svojej sťažostnej argumentácie uvádza, že je *„toho názoru, že Uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 2CoKR/128/2014 z 16. 9. 2014 došlo k porušeniu spomínaných čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď Krajský súd v Bratislave zmenil Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. 2R/9/2013-1687 z 22. 7. 2014 o zamietnutí reštrukturalizačného plánu jeho dodatočným schválením bez toho, aby túto svoju zmenu voči veriteľom dlžníka (účastníkom konania, vrátane sťažovateľa) akokoľvek zdôvodnil, keďže jeho uznesenie obsahuje len hlavičku, výrok, poučenie a žiadne odôvodnenie (akékoľvek)...“*. Sťažovateľ uviedol, že *„jedným z dôvodom prvostupňového zamietnutia reštrukturalizačného plánu dlžníka bol okrem iného zdokladovaný a odôvodnený podstatný rozpor so spoločným záujmom veriteľov... veriteľom bolo ponúknuté nižšie uspokojenie, ako by bolo dosiahnuteľné v konkurze... vo vzťahu k čomu bude dlžník oprávnený si ponechať až 75 % budúcich príjmov, zatiaľ čo veritelia sa budú musieť vzdať až 95 % svojich nárokov voči nemu (majú byť uspokojení len do 5 %)... a to bez ohľadu na to, že reštrukturalizačný plán dlžníka ani k žiadnemu podnikaniu nezaväzoval...“*. Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„bezprostredne pred začatím reštrukturalizácie boli v benefit off-shore spoločnosti odstránené z dlžníkovho majetku reálne aktíva o hodnote 15.500.000.- €, ktoré dlžníkovým veriteľom pôvodne zabezpečovali až 89 %-né uspokojenie (celkový majetok dlžníka 16.523.828,- € vs. záväzky dlžníka*

18.548.589,- €), kde u majoritnej časti záväzkov dlžníka existoval dôvodný predpoklad, že tieto patrili jemu spriazneným osobám, čím by s poukazom na § 95 ods. 3 ZKR mohlo dôjsť až k 100 %-nému uspokojeniu skutočných veriteľov...“. Sťažovateľ poukázal na to, že «za reštrukturalizačný plán dlžníka hlasovali len 3 z celkovo 24 prihlásených veriteľov, z toho dvoch zastupovali vlastní advokáti dlžníka, ďalšiemu bolo ako jedinému prisľúbené až 100 %-né uspokojenie, a u posledného zas existovalo dôvodné podozrenie, že tento bol pre potreby ovládnutia reštrukturalizácie účelovo veriteľom „vyrobený“ (off-shore schránka s neznámym pozadím, ktorá sa dlžníkovým veriteľom stala bezprostredne pred reštrukturalizáciou na základe jeho vlastných zmienek)...». Na základe uvedeného sťažovateľ vyslovil „podozrenie z toho, že cieľom celej dlžníkovej reštrukturalizácie bolo zrejme zabezpečiť to, aby vyššie uvedený presun dlžníkovho majetku nebol napadnutý, či veriteľmi podrobne skontrolované účtovníctvo (faktúry a bankové výpisy, nie len účtovné výkazy)...“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľ uviedol:

«Sťažovateľ s poukazom na zásadu kontradiktórnosti konania a rovnosti účastníkov namieta aj porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v rovine čl. 47 ods.3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR aj tým, že odvolací súd sťažovateľovi, či inému veriteľovi nikdy žiadne z odvolacích podaní dlžníka nedoručil, ani ich na ich podanie, napr. zverejnením v Obchodnom vestníku, nikdy neupozornil - najmä na doplnenie dlžníkovho odvolania z 12. 9. 2014, kam dlžník založil aj značný rozsah údajných „dôkazov“, na ktorých bezpredmetnosť sťažovateľ nemal možnosť reagovať (najmä ich nepreskúmateľnosť a vedomé zatajovanie rozhodných skutočností).»

Sťažovateľ v ostatnej časti svojej argumentácie zdôrazňuje dôvodnosť a správnosť záverov okresného súdu v jeho uznesení, ktorým bol zamietnutý návrh spoločnosti (dlžníka) na nahradenie súhlasu veriteľa (daňového úradu) s reštrukturalizačným plánom.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a možnosť vyjadriť sa ku všetkým dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 2CoKR/128/2014 z 16. 9. 2014 porušené boli.

2. Zrušuje sa uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 2CoKR/128/2014 z 16. 9. 2014 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 50.000, €, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľovi... sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 284,08 €, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], zastúpená advokátom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, Vajnorská 20, Bratislava, podaním doručeným ústavnému súdu 17. februára 2015 navrhla, aby bola pripustená do konania ako vedľajší účastník s odvolaním sa na vlastný právny záujem na výsledku konania pred ústavným súdom.

Spoločnosť vo svojom podaní uviedla:

„V konaní pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 2 CoKR/128/2014 vystupovala spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako dlžník, ktorý navrhoval nahradiť súhlas veriteľskej skupiny súdom a potvrdiť reštrukturalizačný plán. Ako dlžník, ktorému bol schválený reštrukturalizačný plán (a tým pádom aj umožnené zachovanie prevádzky podniku a pokračovanie vo vykonávaní podnikateľskej činnosti) má právny záujem na výsledku konania vedenom pred Ústavným súdom SR, nakoľko rozhodnutím Ústavného súdu SR môže byť zrušené právoplatné Rozhodnutie a tým navodený stav právnej neistoty na strane navrhovateľa.“

Aj napriek tomu, že ustanovenie § 21 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku *lex specialis*, pričom v zmysle uvedeného sa spoločnosti podľa žiadneho ustanovenia zákona o ústavnom súde nepriznáva postavenie vedľajšieho účastníka (m. m. II. ÚS 91/08, II. ÚS 122/05), ústavný súd nepochybuje o tom, že spoločnosť môže mať právny záujem na výsledku tohto konania pred ústavným súdom. Ústavný súd preto aplikujúc ústavne konformný výklad zákona (m. m. I. ÚS 363/08) priznal spoločnosti postavenie vedľajšieho účastníka konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým dôkazom v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu o zamietnutí reštrukturalizačného plánu tak, že súhlas veriteľa bol nahradený, reštrukturalizačný plán bol potvrdený a reštrukturalizačné konanie spoločnosti (dlžníka) skončené.

Sťažovateľ vytýka napadnutému uzneseniu krajského súdu zverejnenému v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky to, že neobsahuje časť odôvodnenia, v čom sťažovateľ bez ďalšieho vidí porušenie svojich označených základných a iných práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru). V ďalšej argumentácii sťažovateľ podrobne obhajuje dôvodnosť a správnosť uznesenia okresného súdu o zamietnutí

reštrukturalizačného plánu a v závere svojej sťažostnej argumentácie namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „v rovine“ základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy „aj tým, že odvolací súd sťažovateľovi či inému veriteľovi nikdy žiadne z odvolacích podaní dlžníka nedoručil, ani ich na ich podanie, napr. zverejnením v Obchodnom vestníku, nikdy neupozornil... na ktorých bezpredmetnosť sťažovateľ nemal možnosť reagovať...“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom

tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietané uznesenie krajského súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie okresného súdu.

Vo vzťahu k prioritnej námietke sťažovateľa, že napadnuté uznesenie krajského súdu zverejnené v Obchodnom vestníku Slovenskej republiky neobsahuje časť odôvodnenia, ako aj vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že mu neboli doručované vyjadrenia spoločnosti (dlžníka) zo strany krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že krajský súd postupoval

v súlade so zákonom č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), a preto v jeho postupe nemožno ustáliť možnosť porušenia sťažovateľom označených práv. Ústavný súd sa vo vzťahu k týmto námietkam sťažovateľa v celom rozsahu stotožňuje s vyjadrením krajského súdu sp. zn. Spr. 3637/14 zo 16. decembra 2014, v ktorom sa uvádza:

«Vec Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 2R/9/2013 bola tunajšiemu súdu predložená na rozhodnutie dňa 20. 08. 2014 a bola jej pridelená sp. zn. 2 CoKR/128/2014.

Uznesením č. k. 2CoKR/128/2014-2355 zo dňa 16. 09. 2014 tunajší súd zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 2R/9/2013-1687 zo dňa 22. 07. 2014...

... ZKR je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku lex specialis. Podľa ustanovenia § 196 ZKR, ak tento zákon neustanovuje inak, na začatie konkurzného konania, na konkurzné konanie, na začatie reštrukturalizačného konania, na reštrukturalizačné konanie a konanie o oddlžení sa primerane použijú ustanovenia zákona č. 91/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok.

Odvolací senát rozhodol o odvolaní dlžníka dňa 16. 09. 2014 v zákonnej 30-dňovej lehote v zmysle ustanovenia §154 ods.2 ZKR s tým, že v ten istý deň bol daný súdnej kancelárii pokyn na zverejnenie rozhodnutia v Obchodnom vestníku.

Uznesenie bolo v Obchodnom vestníku č. 180/2014 zverejnené dňa 22. 09. 2014 v skrátenej verzii t. j. bez odôvodnenia... v súlade s ustanovením § 199 ods. 1 ZKR („ak tento zákon neustanovuje inak, uznesenia a iné písomnosti súdu sa v konaniach podľa tohto zákona doručujú ich zverejnením v Obchodnom vestníku. Uznesenie, ktoré sa zverejňuje v Obchodnom vestníku, sa zverejňuje bez odôvodnenia.“).

Vzhľadom k tomu, že došlo k zmene rozhodnutia súdu prvého stupňa, bolo potrebné v súlade s ustanovením § 153 ods. 1 a § 199 ods. 5 ZKR rozhodnutie odvolacieho súdu bezodkladne zverejniť v Obchodnom vestníku. Je v súlade s citovanými ustanoveniami i s praxou odvolacieho súdu, keď tento sám zverejní svoje rozhodnutie v Obchodnom vestníku a až následne spis zašle súdu prvého stupňa.

Odvolací senát podotýka, že v takomto prípade sa uznesenie o zmene rozhodnutia, ktorým bol potvrdený reštrukturalizačný plán, doručuje len prostredníctvom Obchodného

vestníku (§ 153 ods. 1 ZKR). Zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku je rozhodnutie doručené všetkým účastníkom konania.

Odvolací senát nemal dôvod uznesenie doručovať sťažovateľovi, nakoľko podľa ustanovenia § 199 ods. 2 ZKR sa doručujú všetky tie uznesenia, ktorými sa účastníkovi ukladá povinnosť alebo ktorými sa účastník vyzýva, alebo ak ZKR výslovne ustanovuje, aby sa uznesenie určitej osobe doručilo, alebo ak je to potrebné na vedenie konania. O takýto prípad nešlo.

Doručovanie, zverejňovanie súdnych rozhodnutí a iných písomností je upravené v ZKR v ustanovení § 199. Reštrukturalizačné konanie nie je typické sporové konanie, o čom svedčí aj skutočnosť, že súd prvého stupňa rozhodoval na základe podnetu [REDACTED].

Každý účastník konania má po zverejnení uznesenia v Obchodnom vestníku možnosť nazerať do súdneho spisu. Sám sťažovateľ o odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa vedel... a k odvolaniu sa aj vyjadril, čím realizoval svoje procesné právo... Senát 2CoKR sa s vyjadrením sťažovateľa oboznámil a s jeho vyjadrením sa v rozhodnutí vysporiadal.

Nezodpovedá skutočnosti tvrdenie sťažovateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie ničím neodôvodnil. Odvolací senát po vydaní rozhodnutia a jeho zverejnení v Obchodnom vestníku písomne vyhotovil svoje rozhodnutie (lehota na jeho vyhotovenie bola predĺžená do 24. 10. 2014) a dňa 24. 10. 2014 ho expedoval na súd prvého stupňa...

Senát 2CoKR prehlásil, že k rozhodovaniu vo veci napadnutej ústavnou sťažnosťou pristupoval so všetkou zodpovednosťou a podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia. Senát 2CoKR svoje rozhodnutie riadne a podrobne odôvodnil.

Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, podľa názoru senátu 2CoKR, porušené neboli. Podľa názoru odvolacieho senátu v prípade, že hrozí dlžníkovi úpadok, je potrebné úpadcovi dať možnosť riešiť existujúci úpadok reštrukturalizačným konaním.»

Sťažovateľ namietajúc závery uvedené vo výrokovej časti napadnutého uznesenia krajského súdu zakladá svoju argumentáciu na podpore správnosti záverov vyslovených

okresným súdom v uznesení o zamietnutí reštrukturalizačného plánu, ktoré okresný súd odôvodnil takto:

«Na základe predloženého návrhu predkladateľa plánu - Dlžníka súd podrobne preskúmal celý spisový materiál, najmä reštrukturalizačný posudok správcu, predložený reštrukturalizačný plán, ako i zvyšnú predloženú dokumentáciu, pričom zobral do úvahy postup správcu, oprávneného orgán t. j. veriteľského výboru a ostatných účastníkov konania v priebehu reštrukturalizačného konania, na základe čoho dospel k nasledovnému záveru.

V zmysle §154 ods. 1 písm. a) ZKR je súd povinný uznesením zamietnuť plán v prípade, ak nebol prijatý schvaľovacou schôdzou. Uvedené však neplatí v prípade, ak je možné za súčasného splnenia podmienok uvedených v § 152 nahradiť súhlas skupiny veriteľov nesúhlasiacej s plánom.

V tomto konkrétnom prípade plán nebol schválený schôdzou veriteľov, nakoľko skupina Z2 vytvorená pre veriteľa SR - Daňový úrad Bratislava plán neschválila, keď s počtom hlasov 1 894 850 hlasoval veriteľ proti prijatiu plánu.

Na nahradenie súhlasu tejto skupiny veriteľov je v zmysle § 152 ods. 1 písm. a) ZKR potrebné okrem iného aj splnenie podmienky, že účastník plánu zaradený do tejto skupiny v prípade prijatia plánu nebude na základe plánu v zjavne horšom postavení, než v akom by bol v prípade neprijatia plánu. Zákon ukladá súdu vychádzať pri posudzovaní tejto skutočnosti z pravdepodobného uspokojenia veriteľa v konkurznom konaní v deň začatia reštrukturalizačného konania, pričom má povinnosť vychádzať z údajov uvedených v pláne do momentu, kým sa nepreukáže opak.

Súd sa preto zaoberal postavením veriteľa SR - Daňový úrad Bratislava. Vychádzajúc z konečného zoznamu pohľadávok sa jedná o zabezpečeného veriteľa s pohľadávkou vo výške 1 894 850,84 eura. Deň vzniku záložného práva je v zmysle konečného zoznamu pohľadávok 05. 12. 2013. Súd rozhodol o začatí reštrukturalizačného konania uznesením č. k. 2R/9/2013-142 z 05. 12. 2013. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 13. 12. 2013.

V návrhu na potvrdenie reštrukturalizačného plánu a nahradenie súhlasu skupiny veriteľov doručenom súdu dňa 07. 07. 2014 Dlžník ako predkladateľ plánu uvádza, že v prípade vyhlásenia konkurzu ku dňu začatia reštrukturalizačného konania by bola

pohľadávka SR - Daňového úradu Bratislava uspokojená v rovnakej výške ako nezabezpečené pohľadávky. Dôvodom je skutočnosť, že ku dňu začatia reštrukturalizačného konania záložné právo zabezpečujúce pohľadávku veriteľa SR- Daňový úrad Bratislava ešte neexistovalo, keďže rozhodnutie SR - Daňový úrad Bratislava o zriadení záložného práva sa stalo vykonateľné dňa 27. 12. 2013, t. j. až po začatí reštrukturalizačného konania. Percentuálnu mieru uspokojenia veriteľa ako nezabezpečeného veriteľa predkladateľ plánu vyčíslil na 0,69 % - 47,54 % v závislosti od výťažnosti pohľadávok Dlužníka.

Reštrukturalizačný plán určuje pritom podľa Dlužníka výšku uspokojenia uvedeného veriteľa od 7,2 % do 55,53 % v závislosti od výťažnosti pohľadávok Dlužníka.

Súd má za to, že z údajov uvedených v konečnom zozname pohľadávok je zrejmé, že záložné právo vzniklo ku dňu 05. 12. 2013, a preto za účelom porovnania postavenia veriteľa SR - Daňový úrad Bratislava v prípade reštrukturalizácie a v prípade vyhlásenia konkurzu ku dňu začatia reštrukturalizácie bolo v pláne potrebné postavenie veriteľa kvalifikovať ako postavenie zabezpečeného konkurzného veriteľa.

Porovnanie postavenia veriteľa SR - Daňový úrad Bratislava ako zabezpečeného veriteľa v konkurze a ako veriteľa v reštrukturalizačnom konaní odhaduje predkladateľ plánu v reštrukturalizačnom pláne na 2,32 % (pri nulovej výťažnosti speňažovaných pohľadávok).

Zároveň súd považoval za potrebné zobrať do úvahy aj skutočnosti uvádzané v Podnete Veriteľa, z ktorých vyplýva vysoká pravdepodobnosť väčšieho objemu majetku patriaceho do konkurznej podstaty, a to vzhľadom na Veriteľom uvádzané skutočnosti týkajúce sa hodnoty pozemkov v obci [REDAKOVANÉ], ktorých developingu sa Dlužník plánuje v rámci plnenia reštrukturalizačného plánu venovať, ako i možnosti uplatnenia sankcie pokuty za včasné nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu zo strany konateľov Dlužníka, nakoľko zo samotného reštrukturalizačného posudku je zrejmé, že do stavu Úpadku sa Dlužník dostal už v období roku 2012, zatiaľ čo návrh na povolenie reštrukturalizácie bol podaný až dňa 03. 12. 2013. Rovnako tak je potrebné brať zreteľ na možnosť existencie odporovateľných právnych úkonov Dlužníka, nakoľko je zrejmé, že majetok Dlužníka bol znížený o značný objem majetku, no napriek tomu nie je známa bližšia a podrobná analýza skutočností, za ktorých k uvedenému úbytku majetku došlo. Jedná sa preto o značnú časť

majetku, ktorý nebol pri posudzovaní postavenia zabezpečeného veriteľa SR - Daňový úrad Bratislava v prípadnom konkurznom konaní braný na zreteľ.

Súd je toho názoru, že vzhľadom na uvedené skutočnosti je dôvodné sa domnievať, že veriteľ SR - Daňový úrad Bratislava by bol v prípade prijatia predmetného reštrukturalizačného plánu v zjavne horšom postavení a to tak bez ohľadu na skutočnosť, či by bol v konkurznom konaní vyhodnotený ako zabezpečený veriteľ alebo ako nezabezpečený veriteľ.

Z uvedeného vyplýva, že nie sú splnené podmienky v zmysle § 152 ods. 1 písm. a) ZKR, a preto súd nevyhovel návrhu veriteľa na nahradenie súhlasu skupiny veriteľov. V súlade s § 154 ods. 1 písm. c) ZKR, nakoľko plán nebol prijatý schvaľovacou schôdzou, súd rozhodol o zamietnutí plánu.

V zmysle § 154 ods. 1 písm. d) ZKR súd uznesením zamietne plán, ak je plán v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov. Znamená to teda, že súd je ex offio povinný skúmať aj súlad plánu so spoločným záujmom veriteľov. O takýto rozpor pôjde pritom v prípade, ak poskytuje účastníkovi horšie uspokojenie, než aké by bolo možné dosiahnuť v konkurze.

Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosti uvádzané Veriteľom v Podnete a to najmä na nedostatočné vysporiadanie sa s majetkom v hodnote 15 455 563,- eur vyplývajúcim z účtovnej evidencie Dlžníka a možnosťou odporovania jednotlivých právnych úkonov, pri ktorých bol predmetný majetok odstránený z majetku Dlžníka. Existencia takéhoto majetku, čo i len čiastočného by totiž mala vplyv na výšku výťažku v konkurznom konaní a rovnako tak na výšku uspokojenia v konkurze. Rovnako tak eventuálna možnosť uplatnenia pokuty voči konateľovi Dlžníka za včasné nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorá odôvodnene pripadá v prípadnom konkurznom konaní do úvahy, nakoľko zo spisového materiálu má súd za preukázané, že úpadok Dlžníka nastal už v roku 2012, napriek tomu, že návrh na povolenie reštrukturalizácie bol podaný až dňa 03. 12. 2013.

Ďalej sa súd stotožňuje s tvrdeniami Veriteľa týkajúcimi sa pozemkov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], zapísaných na LV [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pozemky“) patriacich Dlžníkovi, ktoré Dlžník nadobudol na základe Zmluvy o predaji podniku zo dňa 19. 02. 2013 a Dodatku č. 1 z 26. 02. 2013, ktorým nadobudol podnik [REDAKOVANÉ] a

nepomeru ich hodnoty, za ktorú predpokladá Dlžník ich speňaženie v reštrukturalizačnom konaní a následné uspokojenie veriteľov a to najmä s poukazom na odhadovaný výťažok zo speňaženia pozemkov v konkurze vo výške 557 700,- eur (str. 55 reštrukturalizačného posudku), ktorý je vyšší ako predpokladaný výťažok zo speňažovania v reštrukturalizácii vo výške 452 800,- eur. Súd má za to, že tento postup nie je v súlade s 134 ods. 1 ZKR a teda vychádzajúc z predloženého reštrukturalizačného posudku a následného reštrukturalizačného plánu, ako i účtovných podkladov, nezabezpečuje najvyššiu možnú mieru uspokojenia veriteľov Dlžníka.

Súd má za to, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, predložený plán je v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, nakoľko uvedené skutočnosti nasvedčujú tomu, že je dôvodné sa domnievať, že výťažok v prípadnom konkurznom konaní by bol vyšší než výťažok predpokladaný predloženým reštrukturalizačným plánom, a preto i miera uspokojenia v konkurznom konaní by bola vyššia než miera uspokojenia predpokladaná reštrukturalizačným plánom a zároveň vyššia ako navrhovaná miera uspokojenia veriteľov v reštrukturalizačnom konaní, čo predstavuje dôvod na zamietnutie reštrukturalizačného plánu v zmysle § 154 ods. 1 písm. d) ZKR.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd v zmysle § 154 ZKR rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a teda reštrukturalizačný plán Dlžníka zamietol.»

Krajský súd na rozdiel od okresného súdu dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky pre nahradenie chýbajúceho súhlasu daňového úradu s reštrukturalizačným plánom v zmysle § 152 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Súčasne dospel k rozdielnemu záveru od záverov okresného súdu v otázke danosti podstatného rozporu plánu so spoločným záujmom veriteľov, keď takýto rozpor nezistil. Krajský súd v relevantnej časti svoje uznesenie odôvodnil takto:

„Základnou otázkou pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia je posúdenie, či súd prvého stupňa dospel k správnejmu záveru, že:

a) že do stavu Úpadku sa Dlžník dostal už v období roku 2012, pričom prichádza do úvahy možnosť uplatnenia pokuty (§ 11 ods. 4 ZKR) voči konateľovi Dlžníka za včasné nepodanie návrhu, čo v prípade vyhláseného konkurzu zvýši výšku uspokojenia veriteľov,

b) existuje možnosť odporovateľných právnych úkonov Dlžníka, nakoľko je zrejmé, že majetok Dlžníka bol znížený o značný objem majetku (nie je však známa bližšia a podrobná analýza skutočností, za ktorých k uvedenému úbytku majetku došlo),

c) záložné právo Daňového úradu vzniklo ku dňu 05. 12. 2013, a preto za účelom porovnania postavenia veriteľa - Daňový úrad v prípade reštrukturalizácie a v prípade vyhlásenia konkurzu ku dňu začatia reštrukturalizácie bolo v pláne potrebné postavenie veriteľa kvalifikovať ako postavenie zabezpečeného konkurzného veriteľa,

d) že veriteľ - Daňový úrad by bol v prípade prijatia predmetného reštrukturalizačného plánu v zjavne horšom postavení, a to tak bez ohľadu na skutočnosť, či by bol v konkurznom konaní vyhodnotený ako zabezpečený veriteľ alebo ako nezabezpečený veriteľ,

e) v zmysle ust. § 154 ods. 1 písm. d) ZKR, je plán v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, nakoľko je dôvodné sa domnievať, že výťažok v prípadnom konkurznom konaní by bol vyšší než výťažok predpokladaný predloženým reštrukturalizačným plánom, a preto i miera uspokojenia v konkurznom konaní by bola vyššia než miera uspokojenia predpokladaná reštrukturalizačným plánom a zároveň vyššia ako navrhovaná miera uspokojenia veriteľov v reštrukturalizačnom konaní.“

Krajský súd k prvému skúmanému záveru okresného súdu, že „a)... do stavu Úpadku sa Dlžník dostal už v období roku 2012, pričom prichádza do úvahy možnosť uplatnenia pokuty (§ 11 ods. 4 ZKR) voči konateľovi Dlžníka za včasné nepodanie návrhu, čo v prípade vyhláseného konkurzu zvýši výšku uspokojenia veriteľov“, uviedol:

«Z reštrukturalizačného posudku vyplýva, že „k 31. 12. 2012 dlžník bol v predĺžení, avšak nebol platobne neschopný. K 31. 10. 2013 bol dlžník v predĺžení i platobne neschopný“.

Právna úprava účinná do 31. 12. 2012 ukladá povinnosť dlžníkovi podať návrh na vyhlásenie konkurzu aj z dôvodu úpadku vo forme platobnej neschopnosti, t. j. nielen

z dôvodu predĺženia. V prípade, že dlžník, resp. štatutár porušil povinnosť včas podať návrh na vyhlásenie konkurzu, bude počas právnej úpravy účinnej do 31. 12. 2012, ako aj počas novej právnej úpravy účinnej od 01. 01. 2013, zodpovedať podľa oboch právnych úprav. Povinné osoby sa môžu svojej zodpovednosti zbaviť, ak preukážu, že konali s odbornou starostlivosťou a svoju povinnosť neporušili, resp. je tu iný dôvod, ktorý vylučuje ich zodpovednosť. Za konanie s odbornou starostlivosťou môžeme považovať také konanie, ktorého cieľom je vyriešiť úpadok iným spôsobom ako konkurzom, pokiaľ možno dôvodne predpokladať, že sa úpadok týmto spôsobom podarí vyriešiť. Musia byť pritom zohľadnené všetky dostupné informácie a príslušné rozhodnutia, a postupy musia zodpovedať funkcii a postaveniu konajúcej osoby (§ 7). Znamená to, že pokiaľ sa štatutárny orgán aktívne snaží vyriešiť úpadok iným spôsobom ako konkurzom, ak úspešnosť takéhoto riešenia možno dôvodne predpokladať a postupuje pritom podľa pravidiel „best practice“, takéto konanie treba považovať za konanie s odbornou starostlivosťou, ktorá ho zbavuje zodpovednosti za oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu. Zákon ukladá dlžníkovi, ktorému hrozí úpadok, prijať bez zbytočného odkladu vhodné a primerané opatrenia na jeho odvrátenie, len čo hrozba úpadku nastane. Vhodnosť a včasnosť prijatých reštrukturalizačných opatrení vždy závisí najmä od informovanosti dlžníka.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na § 206a ods. 3 ZKR, podľa ktorého, ak dlžník splnil podmienky predĺženia podľa tohto zákona aj pred 01. 01. 2013 a podmienky predĺženia trvajú aj po 01. 01. 2013, osoby, ktoré pred 01. 01. 2013 vykonávali funkciu štatutárneho orgánu alebo člena štatutárneho orgánu, likvidátora alebo boli zákonným zástupcom dlžníka a vykonávali túto funkciu aj po 01. 01. 2013, zodpovedajú za záväzok zaplatiť v prospech konkurznej podstaty sumu vo výške dlžníkovho zapísaného základného imania, ak nepodajú návrh na vyhlásenie konkurzu do 31. 03. 2013. Ustanovenie § 11 ods. 3 ZKR upravuje aplikáciu zodpovednosti osôb povinných podať návrh na vyhlásenie konkurzu podľa § 11 ods. 4 (zavedenú novelizáciou od 01. 01. 2013) za nesplnenie tejto povinnosti. Uvedená zodpovednosť postihuje všetky povinné osoby, ktoré nesplnili stanovenú povinnosť za obdobie štyroch rokov pred začatím konkurzného konania. Zodpovednosť za nesplnenie tejto povinnosti (v zmysle právnej úpravy účinnej od 01. 01. 2013) môže však prvýkrát nastať až za podmienok stanovených v § 206a ods. 3 ZKR.

Účinnosť § 3 ods. 3, 11 ods. 4 je stanovená na 01.01.2013. Ustanovenie § 3 ods. 3 predstavuje novú definíciu predĺženia. S tým súvisí ust. § 11 ods. 2, ktoré ukladá dlžníkovi povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu pre predĺženie (už nie pre platobnú neschopnosť). Určitým nedostatkom je to, že k 01. 01. 2013 nebola odložená aj účinnosť § 74a, ktorý ukladá správcovi povinnosť zisťovať, či dlžník aj ďalšie osoby porušili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Toto ustanovenie nadobudlo účinnosť 01. 01. 2012. Pokiaľ by sa toto ustanovenie aplikovalo už od 01. 01. 2012, bol by správca povinný zisťovať, či určené osoby neporušili povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu, a to 4 roky pred začatím konkurzného konania (§11 ods. 4). Ak by správca zistil, že povinné osoby porušil túto povinnosť, je povinný podať na súd návrh na uloženie sankcie určenej v § 11 ods. 4 postupom podľa § 74a už v roku 2012. Takúto sankciu by však súd nemohol uložiť, pretože v roku 2012 dlžník a určené osoby nie sú povinné podať návrh na vyhlásenie konkurzu z dôvodu takého predĺženia, ktoré sú definované v § 3 ods. 3 v znení účinnom od 01. 01. 2013. Dlžník a určené osoby sú povinné aj v roku 2012 podať návrh na vyhlásenie konkurzu, ak je dlžník v úpadku, pričom za nesplnenie tejto povinnosti im hrozí zodpovednosť za škodu podľa § 11 ods. 4 v znení účinnom do 01. 01. 2012, teda veriteľom vzniká právo na náhradu škody po skončení konkurzného konania. Zistenie, že povinné osoby nesplnili stanovenú povinnosť do 1. januára 2013, má význam len na uplatnenie práva veriteľa na náhradu škody podľa § 11 ods. 4 v znení účinnom do 01.01.2013. Na takéto zisťovanie však nie je správca povinný. Sankcia v paragrafe 11 ods. 4 je stanovená za nesplnenie povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu pre predĺženie dlžníka, tak ako je predĺženie definované s účinnosťou od 01. 01. 2013. Vzhľadom na to, že postup správcu a súdu smeruje k uloženiu sankcie za nesplnenie povinnosti stanovenej právnou úpravou účinnou od 01. 01. 2013 s modifikáciou § 206a ods. 3, je potrebné prísť k záveru, že správca je tak povinný postupovať len po 01. 01. 2013. Z týchto dôvodov sú ustanovenia § 206a ods. 3 špeciálnymi prechodnými ustanoveniami. Vyžadovanie plnenia povinnosti správcu, ktoré je stanovené v paragrafe 74a, už v roku 2012 by bolo samoučelné a založené na čisto formálnom výklade zákona.

Z uvedeného odvolací súd vyvodil právny záver, že v prípade vyhlásenia konkurzu by sa konkurzná podstata nezväčšila o sankciu 10.000 eur uloženú štatutárom v zmysle § 11 ods. 4 ZKR.»

Krajský súd k druhému skúmanému záveru okresného súdu, že „b) existuje možnosť odporovateľných právnych úkonov Dlžníka, nakoľko je zrejmé, že majetok Dlžníka bol znížený o značný objem majetku (nie je však známa bližšia a podrobná analýza skutočností, za ktorých k uvedenému úbytku majetku došlo)“, uviedol:

„... toto tvrdenie súdu nie je podložené žiadnymi dôkazmi. Súd vychádzal len z podnetu veriteľa. Z č. l. 58 reštrukturalizačného posudku jednoznačne vyplýva, že po prehodnotení podkladov a informácií poskytnutých Dlžníkom a na základe konzultácie so spoločnosťou ■■■■■, ktorá pri vypracovaní Posudku vyhodnocovala ekonomickú a účtovnú stránku podnikania Dlžníka, za sledované obdobie neboli identifikované úkony, ktoré by napĺňali náležitosti odporovateľných právnych úkonov v zmysle § 57 a nasl. ZKR. Záver správcu je v tomto prípade jednoznačný.

Odvolací súd v tejto súvislosti podotýka, že posudok je výsledkom dôkladného posúdenia situácie dlžníka odborníkom (správcom) s vyjadrením záveru, že dlžník spĺňa podmienky na povolenie reštrukturalizácie. V tomto smere je úloha súdu podstatne uľahčená, pretože pre súd z odborného posudku správcu záväzne vyplýva ekonomický aspekt rozhodnutia. Podmienky na odporúčanie reštrukturalizácie sú taxatívne určené (§ 109 ZKR) a posudok sa vypracúva odborníkom práve na to, aby zhodnotil ekonomickú situáciu dlžníka a odporučil reštrukturalizáciu, ak sú splnené všetky predpoklady.

Pokiaľ ide o pochybnosti veriteľa ■■■■■ o nestrannosti správcu, tieto nie sú ničím podložené. Je nesporné, že znalec bol vybraný v zmysle zákona a spĺňa všetky zákonné predpoklady. Odvolací súd k tomu poznamenáva, že správca má nárok na odmenu za vypracovanie posudku a výkon funkcie v reštrukturalizácii. Zákon nemá osobitné pravidlá pre určenie odmeny správcu, t. j. odmena záleží na komerčnej dohode správcu a toho, kto správcu poveril vypracovaním posudku. Odmena však nesmie spochybňovať nestrannosť správcu ani ukracovať veriteľov, preto neprípustné sú také odmeny, ktoré motivujú správcu viesť reštrukturalizáciu tak, aby pre veriteľov nebola dosiahnutá

čo najvyššia možná miera uspokojenia ich pohľadávok, a také odmeny, ktoré by neprešli prípadným testom odporovateľnosti. Výber osoby správcu zostáva výlučne na tom, kto je oprávnený správcu poveriť vypracovaním posudku. Týmto poverením nie je určená len osoba, ktorá vypracuje posudok, ale aj osoba, ktorú súd v neskoršom procese ustanoví do funkcie správcu. Poveriť vypracovaním posudku možno iba osobu zapísanú do zoznamu správcov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, t. j. iba osobu, ktorá má zákonnú licenciu na vykonávanie správcovskej činnosti. Povinnosťou správcu je vypracovať posudok nestranne a s odbornou starostlivosťou, t. j. posudok musí byť vyvážený, objektívny, nesmie žiadne podstatné skutočnosti zamlčať, ani niektoré skutočnosti neprimerane vyzdvihnúť, pričom musí zohľadňovať všetky dostupné informácie a závery posudku musia byť odborné, zodpovedajúce skutočnosti, že tieto závery robí licencovaný správca. Správca pritom zodpovedá za škodu, ktorú spôsobí tým, že reštrukturalizáciu odporučil alebo neodporučil, a to jednak tomu, pre koho posudok vypracoval, ako aj veriteľom. Reštrukturalizáciu správca môže odporučiť iba vtedy, ak zistí, že sú splnené všetky zákonné predpoklady. Tieto predpoklady spočívajú v štyroch testoch a musia byť naplnené, aby reštrukturalizáciu mohol správca odporučiť, a to v čase, keď posudok vypracuje. Tieto testy robí správca na základe údajov poskytnutých dlžníkom v rámci súčinnosti, pričom tieto údaje musia byť podľa možnosti čo najviac aktuálne. Prvým testom je test podnikania, ktorý správca musí vykonať z dôvodu zistenia, či dlžník reálne vykonáva podnikateľskú činnosť. Druhým testom je test úpadku, pričom úpadok môže byť vo forme predĺženia alebo platobnej neschopnosti; podrobnosti upravuje zákon (§ 3), resp. vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky číslo 643/2005 Z. z.. Tretím testom je test zachovania podstatnej časti prevádzky podniku, kde správca musí zistiť, či možno odôvodnene predpokladať zachovanie aspoň podstatnej časti prevádzky podniku. Musí teda zistiť, že podstatná časť prevádzky podniku v prípade splnenia určitých opatrení môže byť schopná generovať pozitívny prevádzkový výsledok. Posledný test, ktorý správca musí urobiť v rámci posudku, je porovnanie uspokojenia veriteľov v prípade konkurzu a v prípade reštrukturalizácie.

Na základe takéhoto testovania reštrukturalizačný scenár musí predstavovať lepšie uspokojenie veriteľov ako v konkurze. Všetky štyri uvedené testovacie podmienky musia byť

splnené kumulatívne, a ak čo len jedna z nich nie je splnená, správca nemôže odporučiť reštrukturalizáciu.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného skonštatoval, že reštrukturalizačný posudok bol vypracovaný s odbornou starostlivosťou a záver správcu, že neboli zistené odporovateľné právne úkony je nespochybniteľný. Zo strany [REDAKOVANÉ] ani súdu nebol preukázaný opak. Z tohto dôvodu by konkurzná podstata v prípade vyhlásenia konkurzu nebola obohatená o výťažok z odporovateľných právnych úkonov.“

K tretiemu skúmanému záveru okresného súdu, že „c) záložné právo Daňového úradu vzniklo ku dňu 05. 12. 2013, a preto za účelom porovnania postavenia veriteľa - Daňový úrad v prípade reštrukturalizácie a v prípade vyhlásenia konkurzu ku dňu začatia reštrukturalizácie bolo v pláne potrebné postavenie veriteľa kvalifikovať ako postavenie zabezpečeného konkurzného veriteľa“, krajský súd uviedol:

„Tvrdenie súdu prvého stupňa... je nesprávne. Podľa § 152 ods. 1 písm. b) ZKR pri posudzovaní, či Daňový úrad nebude v zjavne horšom postavi v prípade vyhlásenia konkurzu, musí súd vychádzať z pravdepodobného uspokojenia veriteľa v konkurznom konaní v deň začatia reštrukturalizácie. Uznesenie č. k. 2R/9/2013-142 zo dňa 05. 12. 2013 o začatí reštrukturalizácie sa stalo vykonateľné dňa 13. 12. 2013.

Podľa § 63 ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 81 ods. 1 na zabezpečenie daňového nedoplatku môže rozhodnutím správcu dane vzniknúť záložné právo k predmetu záložného práva vo vlastníctve daňového dlžníka alebo k pohľadávke daňového dlžníka. Rozhodnutie o zabezpečení daňového nedoplatku zriadením záložného práva k zálohu daňového dlžníka sa doručí daňovému dlžníkovi. Odvolanie nemá odkladný účinok.

Z vyššie uvedených ustanovení možno vyvodiť právny záver, že záložné právo Daňového úradu vzniklo doručením predmetného rozhodnutia, t.j. 27. 12. 2013. Daňové záložné právo vzniká totiž až právoplatnosťou rozhodnutia správcu dane o zriadení daňového záložného práva. Nakoľko záložné právo Daňového úradu vzniklo až

27. 12. 2013, pre účely porovnania postavenia Daňového úradu v prípade reštrukturalizácie a v prípade vyhlásenia konkurzu ku dňu začatia reštrukturalizácie (13. 12. 2013), nie je možné postavenie Daňového úradu kvalifikovať ako postavenie zabezpečeného veriteľa. Daňový úrad by teda v konkurznom konaní bol ako nezabezpečený veriteľ a jeho postavenie by preto nebolo zjavne horšie ako v prípade neprijatia plánu.“

K štvrtému skúmanému záveru okresného súdu, že „d)... veriteľ - Daňový úrad by bol v prípade prijatia predmetného reštrukturalizačného plánu v zjavne horšom postavení, a to tak bez ohľadu na skutočnosť, či by bol v konkurznom konaní vyhodnotený ako zabezpečený veriteľ alebo ako nezabezpečený veriteľ“, krajský súd uviedol:

„Tvrdenie súdu... nemá oporu v reštrukturalizačnom pláne, z ktorého musí súd vychádzať. Súd pri svojom závere, že Daňový úrad by bol v prípade prijatia predmetného reštrukturalizačného plánu v zjavne horšom postavení, vychádzal len z tvrdení veriteľa [REDAKOVANÉ], bez toho, aby dlžníkovi dal možnosť sa vyjadriť, pričom odvolateľ sa vo svojom odvolaní ako aj vo svojich ďalších písomných stanoviskách vyjadril k všetkým relevantným tvrdeniam, ktoré zdokladoval.

Odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, nemôže vecne hodnotiť jednotlivé stanoviská, pretože ide jednoznačne o odborné otázky. Nakoľko nie je možné ustáliť, že v prípade nahradenia súhlasu Daňového úradu súdom v zmysle § 152 ods. 1 písm. a) ZKR, bol preukázaný opak, bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vychádzať z reštrukturalizačného plánu.

Odvolací súd považuje za dôležité tiež uviesť, že reštrukturalizačný plán vychádza z reštrukturalizačného posudku, pričom ekonomický aspekt rozhodnutia správcu nie je otázkou právneho posúdenia, ale pre súd záväzne vyplýva z odborného posudku správcu. Správca je povinný sústavne s odbornou starostlivosťou sledovať finančné a obchodné situácie dlžníka. Pokiaľ je vývoj jeho ekonomických pomerov negatívny a nedáva záruky pre úspešnosť reštrukturalizácie, správca je povinný bezodkladne požiadať súd o vyhlásenie konkurzu. Úlohou reštrukturalizačného konania je poskytnutie ochrany dlžníkovi pred veriteľmi, pričom ochrana má byť v konečnom dôsledku v záujme veriteľov, pretože uspokojenie ich pohľadávok v sanačnom konaní by vždy malo byť vyššie ako je

v likvidačnom konkurze. Účelom sanačného postupu je ekonomická záchrana dlžníka, ktorému sa umožní počas sanačného konania pokračovať v podnikateľskej alebo inej ekonomickej činnosti pod dozorom súdu, správcu a veriteľov. Výsledkom sanačného postupu je čiastočné uspokojenie pohľadávok veriteľov, pričom vo zvyšku ich pohľadávky, na rozdiel od konkurzu, zanikajú a oddlženému dlžníkovi sa dáva možnosť úspešne pokračovať v podnikateľskej činnosti. Schválený plán reštrukturalizácie schôdzou veriteľov spĺňa všetky predpoklady pre uspokojenie pohľadávok veriteľov v rozsahu navrhnutom v pláne.

Zo spisu vyplýva, že pri vypracovaní plánu reštrukturalizácie dlžník postupoval v súčinnosti so správcou a veriteľským výborom. Všetky stanoviská a podnety boli vyhodnocované s odbornou starostlivosťou a boli zapracované dlžníkom do návrhu plánu. Tento rozhodujúci fakt súd prvého stupňa nebral do úvahy.“

Napokon krajský súd k piatemu skúmanému záveru okresného súdu, že „e) v zmysle ust. § 154 ods. 1 písm. d) ZKR, je plán v podstatnom rozpore so spoločným záujmom veriteľov, nakoľko je dôvodné sa domnievať, že výťažok v prípadnom konkurznom konaní by bol vyšší než výťažok predpokladaný predloženým reštrukturalizačným plánom, a preto i miera uspokojenia v konkurznom konaní by bola vyššia než miera uspokojenia predpokladaná reštrukturalizačným plánom a zároveň vyššia ako navrhovaná miera uspokojenia veriteľov v reštrukturalizačnom konaní“, uviedol:

„Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že vo vzťahu k zneniu reštrukturalizačného plánu neboli podané žiadne námietky alebo podnety na prepracovanie zo strany veriteľského výboru. Taktiež nebol podaný správcovi žiaden návrh na zmenu reštrukturalizačného plánu pred konaním schvaľovacej schôdze. Zo strany veriteľov neboli na schôdzi veriteľov vznesené žiadne námietky, veritelia dlžníka vyjadrili svoju vôľu so znením reštrukturalizačného plánu, čo je v súlade so spoločným záujmom veriteľov. Je nepochybné, že reštrukturalizačný plán predložený dlžníkom bol schválený veriteľským výborom v súčinnosti so správcou. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 200/2001, z ktorého vyplýva, že... spoločný záujem veriteľov pri kolektívnom uspokojení veriteľov v reštrukturalizácii prima facie nekorešponduje

s individuálnymi záujmami jednotlivých veriteľov. Maximalizácia uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov pri spravodlivom usporiadaní vzťahov všetkých veriteľov s dlžníkom je takto determinantom určujúcim spoločný záujem veriteľov... Súd nemôže izolovane prihliadať na záujem jedného veriteľa. Naopak, jeho povinnosťou je skúmať možnosť uspokojenia všetkých veriteľov. Túto povinnosť možno vyvodiť zo základných zásad konkurzu a reštrukturalizácie (§ 5), v zmysle ktorých je povinný postupovať tak, aby sa dosiahla pre všetkých veriteľov čo najvyššia miera uspokojenia pohľadávok.

Odvolačný súd po preštudovaní reštrukturalizačného plánu dospel k záveru, že reštrukturalizačný plán zodpovedne porovnal postavenie a mieru uspokojenia veriteľov v konkurze a v reštrukturalizácii, určil a rozobral základné aktíva dlžníka, ktoré budú použité na uspokojenie veriteľov (pozemky v Oščadnici a pohľadávky dlžníka) v rozsahu 95 %. Je nesporné, že dlžník má v prípade schválenia plánu zabezpečené finančné krytie. Navrhované uspokojenie veriteľov v reštrukturalizácii vychádza z predpokladu pokračovania v prevádzkovaní podniku Dlužníka po ukončení reštrukturalizačného konania pri dosahovaní hospodárskych výsledkov predpokladaných v podnikateľskom pláne. Konštatovanie, že uspokojenie pohľadávok veriteľov v prípade prijatia reštrukturalizačného plánu bude buď rovnaké alebo niekoľkonásobne vyššie ako v prípade vyhlásenia konkurzu v konečnom dôsledku sleduje záujem všetkých veriteľov na vyššom rozsahu uspokojenia ich pohľadávok ako v prípade konkurzu.

Odvolačný súd podotýka, že dlžník je počas reštrukturalizácie pod dohľadom správca, ktorý pri odporúčaní reštrukturalizácie vychádzal z určitých ekonomických podmienok, zachovanie ktorých je nevyhnutným predpokladom jej úspešnosti. V prípade, ak sa finančná a obchodná situácia zmení v takom rozsahu, že nemožno odôvodnene predpokladať úspešné skončenie reštrukturalizácie, správca je povinný bezodkladne požiadať súd o vyhlásenie konkurzu.“

Ústavný súd sa z vyžiadaného spisu okresného súdu oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu v celom rozsahu, teda aj v časti jeho odôvodnenia, a dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa na podporu správnosti záverov okresného súdu nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje,

že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, tak ako sú tieto citované. Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľom namietaného porušenia označených práv uznesením krajského súdu, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu sa ústavný súd jeho ďalšími nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2015